

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

2. søndag i påsketiden – 15. april 2012

Prekentekest: Joh 21, 15-19

Lesetekst I: Jer 31,1-6 eller Apg 1,1-5

Lesetekst II: 1 Joh 5,1-5

Den store kjærligheten

Elsker du Jesus? Det er det viktigste spørsmål du kan stille deg. Ikke: Elsker du tjenesten for ham, elsker du andre mennesker, elsker du Israel – alt det er viktig, men ikke det aller viktigste.

Peter hadde gått i en grusom felle, fordi han verken hadde skjont hvem han selv var eller hvem Jesus var. Han trodde han kunne satse på seg selv, sitt mot, sin iver, sin vilje. Men når det kom til stykket, kunne han ikke det. Han snublet og falt da det virkelig gjaldt, han fornektet at han overhode hadde noe med Jesus å gjøre. For en forferdelig oppdagelse av sin egen tilkortkommenhet og hjelpeløshet! Men først da fikk han lære hvem Jesus var: Frelseren, Tilgiveren, den betingelsesløse Kjærligheten personifisert.

Bekjennelse og irttesettelse

At Peter hadde bekjent Jesus som Messias, var altså ikke nok. Spørsmålet var jo dypest sett hvilken Messias det dreide seg om. Det er absolutt tankevekkende at Jesus rett etter Peters sterke Messias-bekjennelse må irttesette ham på det sterkeste, nettopp fordi han ikke skjønner at Jesus er den lidende og stedfortredende forsoner (se Matt 16,21-23).

Hadde han kanskje ikke bruk for en slik Messias og frelser, før han oppdaget hvem han selv var? Måtte han gå til bunns før han kunne forstå påskens evangelium om Han som bærer all verdens synd?

Men Han er det vel ikke så vanskelig å elske, Peter? Nei, Herre, du vet jeg har deg kjær! Forholdet mellom de to har nå fått et himmelsk lys over seg: Ikke jeg, men du Jesus, gikk til korset. Ikke jeg, men du Jesus er Herre og Mester! Og til den som skjønner dette, til han eller henne kan Jesus si: Fø mine lam, gå ut i tjenesten, elsk menneskene og stol på meg: Jeg svikter deg ikke og slipper deg ikke. For jeg er ikke som du!

Senere gir Peter videre det han selv har fått erfare: ”Han gjorde ingen synd og det fantes ikke svik i hans munn... På sin egen kropp bar han våre synder opp på treet... ved hans sår ble dere helbredet. Dere var lik sauer som hadde gått seg vill, men nå har dere vendt om til han som er hyrde og tilsynsmann for deres sjeler.” (1 Pet 2,22ff)

I pottemakerens hender

Teksten fra profeten Jeremia setter alt dette inn i et helbibelsk perspektiv. Her dreier det seg om Israel som har gått til grunne i synd og ulydighet. De har mistet alt, de har nådd bunnen, bokstavelig talt. Jeremia har også fått beskjed om å sammenligne dem med en potte som i pottemakerens øyne er blitt både stygg og ubrukelig (Jer 18,1ff). Men så, i Guds kjærlige hender, kan potta formes om igjen til å bli slik den var tenkt: Et redskap for Gud.

Dagens lesetekst understreker akkurat dette: På grunn av Guds evige kjærlighet og nåde vil han bygge opp igjen det som er gått i stykker. ”Med evig kjærlighet har jeg elsket deg, derfor lar jeg min miskunn mot deg vare. Enda en gang vil jeg bygge deg , ja, du skal bygges opp igjen.” Etter sorgen kommer glede, og ny frukt skal vokse opp der vingårder plantes.

Da er det altså slik både på det personlige plan og i Guds frelseshistorie at Gud stadig må begynne på nytt. Menneskeverk strekker ikke til, her må Gud gripe inn og sørge for at hans vilje skjer. Men for den som får oppleve Guds nyskapende nåde og fornyelse, blir kjærligheten sterk og tjenesten en naturlig konsekvens.

*Navnet Jesus må jeg elske,
det har satt min sjel i brann...*

Anne-Margrete Saugstad

Høgskolelektor ved Høgskolen i Staffeldtsgate, kristendomskunnskap hovedfag og teologisk embetseksamen i Det gamle testamente.

ams@his.no